

TENASÜH SAFSATASI

Cenâb-ı Hak, her bir mahlûkunun hüviyet ve şahsiyetini muhafaza etmektedir. Kâinat içerisinde her nev'in mahiyeti farklıdır; biri diğerine dönüşemez. Meselâ, elmanın vasıfları kendisinden koparılıp alınamaz. O, hiçbir zaman, armut yahut kiraza inkılap edemez.

İnsan ruhu, bir hayvanın cesedine girmiş olsaydı, o takdirde, idrak ve düşüncesiyle, san'at ve istidadıyla birlikte girmesi gerekirdi.

Bir insan, ilim ve irfanıyla, itikat ve imanıyla, zekâ ve dirayetiyle bir başkasının tıpatıp aynı değildir. Meselâ, İmam-ı Gazalinin o nezih ruhu; vicdan-ı kudsîsi ve ilm-i âlisiyle diğer ruhlardan ayrılır. Eğer, tenasüh mümkün olsaydı, bugüne kadar dünyaya birçok Gazalilerin gelmesi gerekirdi.

İnsanı âleme halife ve sultan yapan, yer ve gökleri onun emrine veren Kudret-i İlâhiye, bu mahiyetteki bir ruhu, hiç binler derece aşağıya düşürerek farelerin, köpeklerin, cesetlerinde dolaştırır mı? Adalet ve hikmeti, rahmet ve şefkati, lütuf ve ihsanı buna müsaade eder mi?

Dinimiz, insanlara o kadar ehemmiyet vermiştir ki, kabirlerinin çiğnenmesine bile müsaade etmemiştir. **Kabristanlardaki kemikleri ve o kemikleri misafir eden toprakları çiğnemeye müsaade etmeyen Hak Teâlâ, hiç insan ruhunu, hayvanların cesetlerinde barındırır mı?**

Kendisine, "Köpek!" denildiğinde kızan insanoğlunun ruhunu, Cenâb-ı Hak hiç köpek cesedine sokup da oğlunun kapısına bağlatır mı? Yahut eşeğin bedenine sokup, oğlunu ona bindirir mi? Bu iğrenç safsataya inanan bir insana, "İnsan" denilebilir mi?

Cesetlerle ruhlar arasındaki mükemmel uygunluk, ahenk, mutabakat ve münasebet gösteriyor ki, Cenâb-ı Hak, doğuştan medenî kılıp, ilim ve irfan ile sinisini genişlendirdiği, arza halife ve mahlûkat kabilelerine kumandan tayin ettiği insanın ruhunu, ölümden sonra hayvanların cesetlerinde gezdirmez; bitkilerde, madenlerde seyr-ü sefer ettirmez; onu hakir ve zelil etmez...